

Sag T-609/97

Regione Puglia mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber og Kongeriget Spanien

»Landbrug — almenyldig forordning —
sag anlagt af en regional enhed — afvisning«

Rettens kendelse (Fjerde Afdeling) af 23. oktober 1998 II - 4053

Sammendrag af kendelse

Annulationsøgsmål — fysiske og juridiske personer — retsakter, der berører dem umiddelbart og individuelt — forordning om fastsættelse af beløbet for den støtte til produktionen, der kan udbetales som forskud til producenter af olivenolie — sag anlagt af en regional myndighed i en medlemsstat under henvisning til retsaktens følger på dens område — afvisning (EF-traktaten, art. 173, stk. 2 og 4; Kommissionens forordning nr. 1979/97)

En regional myndighed i en medlemsstat kan ikke anlægge sag til prøvelse af en forordning, hvorved der som led i en fælles markedsordning for fedtstoffer for et bestemt

produktionsår er sket en fastsættelse af den anslåede produktion af olivenolie og af det beløb for enhedsstøtten til produktionen, der kan udbetales som forskud til producenterne

i Fællesskabet, under henvisning til, at den nedsættelse af støtten, som forordningen indebærer, har betydelige socio-økonomiske følger på regionens område.

For det første kan en sådan myndighed ikke påberåbe sig traktatens artikel 173, stk. 2, da det klart fremgår af den generelle måde, hvorpå traktaten er opbygget, at begrebet medlemsstat i bestemmelserne vedrørende domstolsprøvelse kun omfatter regeringsmyndighederne i De Europæiske Fællesskabers medlemsstater, og begrebet ikke kan

antages at omfatte regionale regeringer, uanset hvilken kompetence de måtte være tillagt.

For så vidt den nævnte forordning ikke har karakter af en beslutning, er forholdet endvidere det, at selv om myndigheden måtte være en juridisk person med den fornødne søgsmålskompetence i henhold til artikel 173, stk. 4, er den generelle interesse, som myndigheden i sin egenskab af indehaver af kompetence for så vidt angår økonomiske og sociale spørgsmål på sit område kan have i at opnå et resultat, der er fordelagtigt for den økonomiske trivsel dér, ikke i sig selv tilstrækkelig til, at myndigheden kan anses for individuelt berørt af forordningen.